

Landslagsspillere

Til tross for at Strømmen var etablert i Norgestoppen i en tiårsperiode på 50-tallet og stakk snuta innom på 80-tallet er det ingen spillere som har fått en offisiell A-landskamp som Strømmenspillere. Riktig nok har Leif Olsen (3), Erik Karlsen (1), Espen Olsen (2), Bjørn Arild Levernes (2), Mike Kjølø (2), Bjørn Viljugrein (1) og Stig Inge Bjørnebye (75) fått landskamper etter at de spilte i klubben – men i statistikken over klubbens landslagsspillere må vi gå ned på B, U eller aldersbestemte landslag:

B-landslaget:

Arve Egner, Tor Hansen, Leif Olsen, Tore Sørensen, Jan Tangen, Bjørn Tyskerud, Nils Tømte og Odd Wangen.

U-landslaget:

Knut Aga, Stig Inge Bjørnebye, Lars Granås, Fredrik Guster, Tore Kallstad, Rune Kristiansen, Bjørn Arild Levernes, Håkon Lier Madsen, Per Persson, Arne Ruud og Rune Steinlein.

U19-landslaget:

Geir Bakke, Ulf Borgan, Espen Haug, Morten Hovland, Olav Jenssen, Ulf Ower og Gunvald Slatlem.

U16-landslaget:

Stig Egard, Øivind Frey, Roger Johansen, Bjørn Eldar Petersen, Alan Simonsen og Harald Martin Solberg.

Det skulle bli 32 spillere med flagget på brystet fra Strømmen IF. Flere av spillerne har kamper for mer enn ett av landslagene, kun det eldste er da nevnt. Uten at vi har tallene er vi rimelig sikre på at Tore Kallstad er spilleren med flest landskamper, han var mer eller mindre fast i troppen på U19 og U-landslaget i flere sesonger og fikk bl.a med seg U21 kvalifiseringskamper for Norge.

Ingen med det ordentlige flagget på brystet...

Kuriosa og gode historier

Til tross for at Strømmen hadde heng på og tidvis var på sikker plass gjennom store deler av 1988 sesongen kom det ikke flere enn 1 723 betalende tilskuere i snitt pr kamp. Noe av grunnen kan være at det regnet under åtte av de elleve hjemmekampene den sesongen.

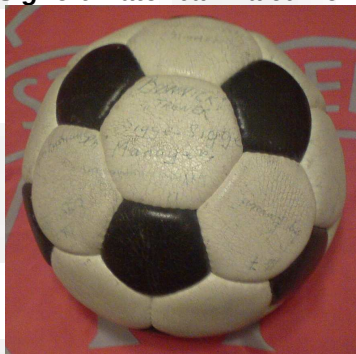
Da Tom Nordlie kom til Strømmen som hjelpetrener i 1990 la han merke til en brun flekk på den ellers grønne banen, og han spurte Joar Hoff om hva dette var. "Det er der Svein Kjørås har stått" svarte Joar tilbake. (Svein Kjørås var en mindre bevegelig angrepsspiller og målscorer på 80-tallet).

Erik Karlsen brukte aldri penn og papir og tok alle beskjeder og kommandoer fra hukommelsen. Før en kamp i 84 eller 85 tok Karlsen laget i garderoben før kampen. "I mål Gabor, høyre back osv osv... høyre ving Tom Petter Hyving, spiss..., venstre ving Tom Petter Hyving". Hyving ble litt overrasket og spurte forsiktig om han skulle spille høyre eller venstre. Karlsen svarer med å ta lagoppstillingen en gang til. Da han har lest opp de 11 navnene en gang til var ikke Tom Petter Hyving med i startoppstillingen...

Vålerenga var på besøk for en lørdagskamp i 1991. Flere av de tilreisende hadde fått i seg nok å drikke og påfunnene ble deretter. Like før pause oppdaget en Osломann at det hang en ulåst hengelås på utsiden av pressetribunen/speakerbua. Vedkommende ønsket muligens å hjelpe til og smekket låsen igjen på ytersiden av døra. Det ble dårlig med kaker og kaffe på journalistene i den pausa... Dog ble nøkkelen skaffet til veie like før kampslutt.

Hvis Joar Hoff har bestemt seg for noe så er det ofte lurt å være enig, spesielt hvis Joar er trener og du er spiller. Det fikk Rolf Jappee erfare under en omkamp i cupen mot Lisleby i 1983. Joar mente at skruknottet var det som skulle brukes i den kampen mens Jappee syntes at faste knotter ga nok feste. Jappee kom inn som innbytter i andre omgang. Etter noen minutter oppsto det en situasjon hvor han skled og mistet ballen. Joar bytter prompte ut Jappee som har vært på banen under ti minutter og setter inn Peter Fekete. Fekete hadde valgt skruknottet til denne kampen...

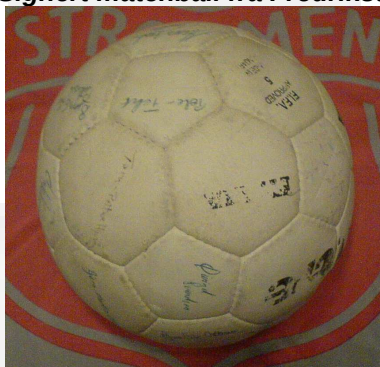
Signert matchball fra Junior NM finalen i 1971:

Da Strømmen gjestet Drafn og Drammen i sin ene sesong i Landsdelsserien på femtitallet (1955/56) ble etter hvert Leif Olsen mektig irritert på hjemmelagets trener Willy Kment. På vei inn i garderoben etter kampen oppsøkte Leif den usympatiske treneren og ga beskjed om at var *"en jævla tysker"*. Kment svarte bryskt tilbake at han ikke var tysker men østerriker. *"Ja, det var Hitler også"* smalt det tilbake fra Leif og det hele endte med et aldri så lite håndgement.

Torgeir Bjarmann, Lillestrøms mest (eneste?) respekterte fotballspiller gjennom tidene stilte for noen år siden opp på fotballskolen som Strømmen IF årlig arrangerer. Hyggelig gjort av en mann som hele fotball Norge respekterer. Hva han mener om klubben han stilte opp for ga han uttrykk for i en "tett på nett" greie i VG litt senere: *"Jeg hater Strømmen mest i Norge. Det henger sammen med aldersbestemte klasser å gjøre. Jeg spilte for Skedsmo fra jeg var 5 til 16-17 år. Etter det har jeg kun spilt for LSK."*

Signert matchball fra Fredrikstad – Strømmen i 1983:

Allan Simonsen (nei, ikke *den* Allan Simonsen) spilte 1. divisjon for Strømmen på starten av nittitallet og før det mange år med aldersbestemt fotball i rødt og grått. På den tiden var alltid klubben i Gothia Cup med sine yngre lag og den svenske dommerstanden var noe man lærte seg å ikke kødde med. Kortene haglet stort sett alltid og da unge Hr Simonsen skulle noteres i dommerens bok spurte den svartkledde Gestapoaspiranten naturlig nok om spillerens navn. Allan svarte som rett var med både fornavn og etternavn. *"Du skojar inte med meg grabben"* smalt det tilbake fra dommeren samtidig som han trakk frem det røde kortet.

Strømmens eneste representant i Cupfinalen 2007 – vår tidligere lynving Petter Larsen – ble intervjuet i RBs cupfinalebilag. Den mindre diplomatiske Larsen ble sitert på ting som: "Jeg har alltid hatet Lillestrøm", "Hadde jeg fått RB kruset på Åråsen hadde jeg nektet å ta det i mot" og "Jeg klarer ikke å bli kvitt billettene mine til cupfinalen, ingen av kameratene mine vil se Lillestrøm". Stort intervju av en ekte Strømling. Stort måtte det også være på den andre siden av elva. Hele året hadde dem gått rundt og innbilt seg at alt og alle hatet dem, fra dommere til forbundet og massemedia. Endelig fant dem en som virkelig hater Lillestrøm – en innbytter i Haugesund.

TO KJENDISER: Det spørs om ikke Petter Larsen og resten av lagkameratene setter se skyggen hvis de vinner cupfinalen på Ullevaal søndag. ALLE FOTO: PER MORTEN SØT

– Jeg har alltid hatet LSK

Haugesund-spiller Petter Larsen skal spilere cupfesten

HAUGESUND: Ingenting vil glede Petter Larsen mer enn å snyte Lill

Petter Larsen i RB (venstre) og under opprykkskampen på Ullernbanen i 2006.

Strømmen har vunnet 50 Kretsmesterskap i Romerike/Akershus Fotballkrets etter 1970. Bare Lørenskog har flere enn dette med sine 66 Kretsmesterskap. Tar vi med perioden fra krigen til 1969 for Vestre Romerike Fotballkrets er Strømmen suverent best, det ble 41 Kretsmesterskap i den perioden. Mens det før var ungdommen som sørget for medaljer og de årlige diplomene fra kretsen har vi i det siste måttet sette vår lit til den eldre garde. De fire siste årene har klubbens mesterskap kommet i klassen for Veteran 7'er. Den siste "ordentlige" KM tittelen i aldersbestemte klasser kom i 1995 da 2. laget i Juniorklassen vant serien. Det kan også plusses på 3 Interkretsmesterskap til denne oversikten. Før krigen tok klubbene Norrøna, Strømmen BK og Strømmen FK til sammen 17 Kretsmesterskap. Når vi så vi summerer kommer vi til totalt 111 Kretsmesterskap som har blitt hentet hjem til Strømmen, alle på guttesiden.

I serien er poengrekorden fra 2004, 59 poeng på nivå fire. På nivå tre er rekorden 37 i 1994 og 1996. Nivå to rekorden er på 46 poeng i 1987 og 20 poeng fra Hovedserien i 1953/54 er rekorden blant de beste. Med veldig forskjellig kamptall og med kun to poeng for seier før 1987 blir det riktignok hvis vi regner om alt til tre poeng for seier og gjennomsnitt antall poeng pr kamp. Da blir det slik:

- Nivå 1: Sesongen 1953/54 – 2 poeng pr kamp
- Nivå 2: Sesongen 1985 – 2,7 poeng pr kamp
- Nivå 3: Sesongen 1963 – 2,4 poeng pr kamp
- Nivå 4: Sesongen 2004 – 2,7 poeng pr kamp

Flest mål (84) ble det scoret i 2006 og færrest innslupne er 12 baklengs i 1967 og 1969.

1080 av de 1103 seriekampene har blitt spilt på Strømmen Stadion. På Fedrelandet ble det spilt 21 kamper i de tre første sesongene i Hovedserien. 1 kamp er spilt på Åråsen og 1 kamp er spilt på Rolvsrud.

Romerikes Blad

Det viktigste i verden skjer der du bor

Lokalpressen – Romerikes Blad

Noen ord om lokalpressen hører med når man tar for seg historien om fotballen på Strømmen. Lokalpressen for en som kommer fra Strømmen er i praksis Romerikes Blad, tidligere Akershus Arbeiderblad. Fotballfolk over hele Romerike omtaler avisa som "LSK vennlig" og ofte med litt krassere ord enn som så. På denne siden av elva har RB sjelden hatt et godt ord på seg når det kommer til dekning av lokalfotballen og det er en oppfatning som har vært utbredt gjennom nær sagt alle tider. Men før vi starter er det ønskelig å nyansere en smule. Neppe noen, og i hvert fall ikke vi, ser for seg

at det er en hemmelig konspirasjon mellom fotballklubben fra Åråsen og avishuset noen hundre meter bortenfor som har til hensikt å utradere all lokal motstand for Lillestrøm Sportsklubb. Et sammensurium av uheldig lokalpatriotisme, faglig svake journalister og tankeløshet er nok nærmere sannheten.

Det startet på femtitallet da flertallet av avisens skribenter og da spesielt de som skrev om sport var oppvokst i Lillestrøm. Ikke nødvendigvis noe galt i det, men det kunne kanskje være greit å i det minste forsøke å skjule hvilken fotballklubb sympatiene lå hos. På denne tiden knivet både Strømmen og Lillestrøm i Hovedserien og en lokalavis for Romerike burde ha støttet begge klubbene, men slik var det ikke i praksis. Den verste skribenten av dem alle het Ole Christian Sjølie og gikk under klengenavnet "Tusch". Høsten 1958 ledet Strømmen serien og Lillestrøm var klar for Cupfinalen, du kan selv lese hvordan den omtalte Tusch dekket toppkampen på Strømmen Stadion 12. oktober dette året:

Hardt Strømmenlag, elendig bane og dommer "drepte" LSK – Fem av Sportsklubbens spillere skadet. Dommeren snøt begge lag for straffespark og lot nesten alle ulovligheter passere uten å reagere.

En elendig dommer, Trygve Dahlgren, Urædd, og en minst like elendig bane ødela kampen. Med sin robuste spillestil syntes det faktisk som Strømmen hadde fordel av begge deler. Spillet var i perioder ikke bare hardt, det var direkte rått. Strømmen sjokkåpnet og tok ledelsen i de første sekunder. LSK forsvaret lot seg merkelig passivt sette utenfor. Ivar Hansen fikk spolt en opplagt sjanse da han uriktig ble avblåst for offside. En slik dommeravgjørelse hadde naturligvis en sterk psykisk påvirkning på LSK spillerne. Et par LSK goaler etter den sterke perioden laget hadde i første omgang kunne ha snudd kampen. Nils Tømte felte "Knegge" ureglementert etter at han var nesten igjennom og like etterpå overså Dahlgren en hands i Strømmens forsvaret innenfor 16-meteren. LSK hadde en sterk periode den første halvtimen, men det var Strømmen som økte til 2-0, da Ivar Christiansen sleivet ballen i eget nett. Odd Wangen la på til 3-0 da "Barbis" gled i tacklingsøyeblikket. Svein Bergersen ble stygt skadet og forlot banen, uten at LSK ble tilkjent frispark for tacklingen. I annen omgang var det LSK som scoret først, da Gunnar Arnesen fluktet et frispark rett inn. Strømmen kvitterte like etter med 4-1 ved Sverre Olsen, men han var grov offside. Odd Wangen økte til 5-1, det luktet offside også denne gang. Strømmen spilte med full innsats og rente Sportsklubben i senk. Med harde tacklinger ble midtbanen knust. Men var det også meningen å skade flest mulig av lillestrømlingene? Fem mann hinket rundt på banen. Jan Tangen var som vanlig strategen i Strømmen, men hans stygge spill drar sterkt ned. Sverre Olsen falt igjennom i Sportsklubbens småspillende løperekke gjør god fyllest for seg i Strømmens robuste angrep. Etter denne kamp må vel oddsen foran cupfinalen være 90-10 for Skeid., selv om det velspillende Skeid laget er en langt mer sympatisk motstander å møte for Sportsklubben enn hardtspillende Strømmen.

Ja, hva synes du? Ble lokaloppgjøret dekket av en objektiv og nøytral lokalavis? Tragikomisk er kanskje en bedre beskrivelse. Av de fem Strømmensmålene kom et alt for tidlig, et selvmål, et på grunn av banen og to var offside. I tillegg ble Lillestrøm ble snytt for straffe og en rekke frispark og som prikken over i-en forsøkte hjemmelaget å skade flest mulig lillestrømlinger. Selv om dette er en av de mest subjektive artiklene/referatene RB trykket var det på denne måten avisen fremstilte fotballen på den tiden.

Så kan vi hoppe noen år, nærmere bestemt til 1981. Strømmen var på vei opp fra 3. divisjon og Romerikes Blad lager et oppslag hvor de bl.a intervjuer Svein Skoglund (daværende sportsdirektør i LSK) med temaet **"Er det rom for to toppdivisjonslag på Romerike?"**. Eller rettere sagt, det burde ha vært vinklingen på saken. Det RB gjør er å publisere en artikkel hvor konklusjonen og overskriften er **"Ikke rom for to toppdivisjonslag"** og innholdet begrunner hvorfor. Riktig nok ble det presisert fra Åråsen at man overhodet ikke fryktet Strømmen selv om klubben da var på god vei mot divisjonen under Lillestrøm.

Noen år senere, omtrent parallelt med Strømmens opprykksmarsj til 1. divisjon lanserte RB sin nye kjøpphest "Romerikspyramiden". Den tok utgangspunkt i at det burde være en toppserieklubb på Romerike, to Romeriksklubber i divisjonen under og minst tre under der igjen på nivå 3. Romerikspyramiden ble presentert på en fotballfaglig måte og avisen hentet alltid inn kommentarer fra en eller annen med et kjent navn som delte deres synspunkter hver gang den ble omtalt. Isolert sett blir det feil å slakte tankegangen bak en slik pyramide for den lokale fotballen. Men timingen var mildt sagt uheldig. Strømmen kjempet samtidig om opprykk til den øverste divisjonen og klubbens målsetting var å etablere seg der. Da kan det umulig være en oppgave for lokalavisa å starte en artikkelserie hvor de begrunner hvorfor Strømmen ikke må lykkes – til det beste for Romeriks fotballen. RB kunne like godt ha skrevet at de ikke unnet Strømmen noen suksess og håpet at klubben aldri rykket opp.

Sommeren 1988 var det klart for Romeriksderby på Strømmen Stadion. Strømmen var i siget, hadde tatt poeng i tre av de fire siste kampene, karret seg bort fra jumboplassen og det var to poeng opp til trygg grunn på tabellen. Dagen før kampen smeller Romerikes Blad til med overskriften **"Måtte den beste vinne"** og denne artikkelen:

"Måtte den beste vinne står det i tittelen. Det kunne like gjerne stått måtte Lillestrøm vinne. Ikke fordi vi ikke unner Strømmen alt godt. Men i søndagens nabofeide er Romeriks fotballen best tjent med at kanarifuglene trekker det lengste strået. Vi har tidligere skrevet positivt om Romerikspyramiden... Det er selvsagt ikke særlig artig for Strømlingene å lese slikt i sin egen lokalavis. Ja, det er de som i lengre tid har nektet å se på AA/RB som lokalavis for Strømmen. Fordi de føler seg urettferdig behandlet. Reaksjonen på referatet etter cuptapet mot Mjøndalen var mange og sterkt negative. Det er vanskelig å innse realitetene når man..." Så kommer et par tre avsnitt om Romerikspyramiden.

Lokalavisa går altså ut dagen før kampen og utbasunerer klart og tydelig at de håper Lillestrøm vinner, til det beste for Romeriks fotballen. Er det bare meg eller er det litt vel spesielt? Det skulle tatt seg ut om Aftenposten hadde tatt parti med Lyn eller Vålerenga før et hovedstadsderby eller om Indre Akershus Blad hadde hostet opp en artikkel om at de ønsket Aurskog/Finstadbru ned og Bjørkelangen opp eller vice versa.

På åttitallet og starten av nittitallet var ikke begrepet spillerutvikling et tema i Romerikes Blad. Kanskje ikke så rart når vi ser på lagoppstillingene for den aktuelle kampen i 1988. Strømmen stilte med seks mann fra start som kom fra egen junioravdeling samtidig som de hadde ytterligere fem i stallen som spilte mye det året. Lillestrøm stilte med en spiller fra egen junioravdeling. Men som sagt, det var et tema som ikke var aktuelt for RB på den tiden – i motsetning til når "talentfabrikken Skjetten" en stakkars stund var nummer to på Romerike. Talentfabrikk og talentfabrikk fru Blom. Hvor mange egenproduserte spillere hadde man på laget i 1. divisjon der oppe? En? Hvor mange Tippeligaspillere har dem produsert? En? Det var en digresjon, tilbake til temaet. Eller, det er litt temaet det også. Det blir feil når Romerikes Blad forsøker og i stor grad lykkes med å etablere sannheter på mangelfullt eller helt feil grunnlag. "Talentfabrikken Skjetten" er i så måte et greit eksempel. Romerikspyramiden er et annet eksempel. Noen som har hørt om den berømte pyramiden i det siste? Nope, når Strømmen etter hvert rykket ned i fotballglemselen gikk den også i glemmeboka.

Eksempelene på tilsvarende journalistikk, hvis man kan bruke den betegnelsen, som mange av sportsjournalistene i RB har bedrevet opp gjennom årene er mange. Men at det har vært en slags konspirasjon mot Strømmen IF går vi ikke med på. Det vi snakker om er som sagt innledningsvis trolig en sammenblanding av mange forskjellige uheldige faktorer. Det er bare en mediekonspirasjon i Norsk fotball, og den er som dere vet ledet av TV2 som har samlet de øvrige tv-kanalene og alle landets aviser samt NFF til en vendetta mot LSK. Det verste er at dem i fullt alvor mener det...

Et siste eksempel på uheldig "Strømmensjournalistikk" fra RB. Dagen før opprykkskampen mot Eik i 1987 presenterte RB **"Strømmens eneste opprykkshåp"**. Det var spissene til Ålesund som samtidig spilte mot vår opprykksrival Lyn. Dere som har jobbet i Akershus Arbeiderblad og Romerikes Blad gjennom seksti, sytti og åttitallet og dekket Romeriks fotballen på denne måten, det må jo være pinlig? Patriotisme og entusiasme i fotballen er flott, men når man som journalist på en slik barnslig måte lar det mer enn skinne igjennom hvor sympatiene ligger blir det bare dumt. Bare så det også er sagt, når Strømmens spillere, trenere og ledere – i praksis hele klubben – boikottet RB en drøy måned på åttitallet (eller var det starten av nitti?) så var det like barnslig.

Hvordan står det til i dag? Jo takk, ganske bra. I hvert fall i forhold til Strømmen, og det er det vi bryr oss om. Dekningen av 2. divisjonsfotballen og spesielt Strømmen er god og det meste vinkles på en positiv måte. Noen liksom skandaler må jo en lokalavis ha innimellom så når ukvemsord til en høyreback fra Eidsvoll blir til "Bråk etter seiersmål" med store fete typer så er det til å leve med. Hvor sympatiene til f.eks Morten Svesengen og Per Kristian Torvik ligger er det ikke spesielt vanskelig å lese seg til, når de annen hver måned (har dere lagt inn datoene i outlook for de neste ti årene?) tar sine kritiske blikk på Sportsklubben som det het før så er det enten noe som er åpenbart for alle eller en slags visse form for "liksomkritikk". Men nå prøver de i det minste. Det kan være nærliggende å tro at positiviteten til Romeriks fotballen for øvrig skyldes det faktum at det ikke lenger finnes noen trussel (noen kaller det konkurranse...) mot LSK på Romerike, men det blir bare spekulasjoner. Og så har hele avisen funnet seg en ny klubb noen kilometer unna å hakke løs når Tusch i gamle dager gøyv løs på Strømmen. Hvis noen Strømlinger fortsatt holder fast ved boikottaksjonen mot RB som startet på Strømmens Verksted høsten 1958 kan den trygt avblåses nå.

Lokalavis for Strømmen? Da må man legge godvilja til...

Drakter

Rødt og grått. Grått og rødt. Synonymt med Strømmen IF og ikke så mye annet. Tror faktisk at en klubb fra Trøndelag et sted også har rødt og grått som sine klubbfarger men der stopper det. En nydelig grå drakt med rød besetning, helrøde shortser og enten helrøde eller rød og grå stripete strømper har alltid vært forbeholdt Strømmen. Riktig nok har en rekke klubber både i Norge og Europa tatt etter oss og lansert grå og/eller røde og grå reservedrakter de siste årene men for en som har greie på fotball er rødt og grått synonymt med Strømmen IF og ingenting annet.

Etter hvert kopiert av mange. Blant annet Liverpool, Chelsea og Barcelona.

Men Strømmen har ikke alltid vært rødt og grått. Da Strømmen FK ble stiftet i 1911 var etter det vi erfarer draktene nasjonalfarget i rødt, hvitt og blått.

Til venstre ser du originaldrakta slik den så ut i 1912 og 1913. Til høyre i farger slik vi tror de var.

Da Strømmen FK etter tre år ble til Norrøna ble muligens også draktene etter hvert forandret. En annen forklaring kan være at klubbene på den tiden ofte skiftet draktfarger ut i fra hvilke drakter de klarte å få tak i. Historiebøkene påstår i hvert fall at Norrøna hadde gul og blåstripet drakt og hvit shorts. Hvorvidt FK Norrøna (i praksis Strømmen FK som skiftet navn) og IL Norrøna (etter fusjonen med Strømmen IL i 1918) hadde like drakter er ikke kjent.

Bildet viser Norrøna, årstallet er uvisst. Trolig er stripene gule og blå.

Strømmen BK spilte visstnok i brun drakt og svart shorts. Hva klubbfarene ble etter fusjonen med Norrøna tilbake til Strømmen FK i 1935 vites ikke. Litt vanskelig å tyde fra svart-hvitt bildet under er det også. Bildet viser Strømmens juniorlag i 1938.

Men 27. juni 1945 ble Strømmen IF stiftet og siden den gang har det vært rødt og grått for alle penga. Første svart-hvitt bilde vi har fått tak i er fra august 1946 (under til venstre) og første kjente fargebilde er fra 1951 (under i midten). Begge draktene ser relativt hvite ut men det er en svak gråtone i dem. Som dere ser mangler klubbmerket på draktene fra 1951 og dette bekreftes også på avisutklipp fra de første årene i Hovedserien, ingen av klubbene hadde merket på draktene på starten av femtitallet. Helrød shorts og klassiske stripete strømpene i klubbfarene.

Drakter fra henholdsvis 1946, 1951 og 1957.

Strømmen fikk klubbmerket tilbake på draktene på midten av femtitallet og samtidig fikk draktene en dypere gråfarge og helrøde armer. Bildet over til høyre er fra 8. september 1957.

Draktene forblir uforandret utover sekstitallet. Det er to variasjoner som går igjen og det er grå eller lysegrå/hvit drakt og strømpene som da fantes i flere varianter, fra helrøde til grå med rød fot og rød nedbrett.

På syttitallet er det først få endringer. Junior NM i 1971 ble vunnet med lysegrå drakt uten klubbmerke (bildet under til venstre). Forklaringen var nok at klubbmerket måtte sys på manuelt og at det både kunne ta sin tid før dette ble gjort på draktsettene og at merkelageret fra tid til annen kunne være tomt.

NM gull 1971

Cupkamp 1977

Bislett 1978

Fyrstikkeskene

Så kom en revolusjon i norsk draktdesign. Midt på syttitallet skulle "alle" ha stolpe på draktene. De tre øvrige bildene over viser fra venstre drakta mot Moss høsten 1977, fra Norway Cup finalen for lillegutter i 1978 og det offisielle lagbildet i 1980. Armene er fortsatt helrøde og klubbmerket er fortsatt identisk fra det som ble innført midt på femtitallet.

Neste revolusjon innen norske fotballdrakter kom på slutten av sytti og starten av åttitallet. Nå kom "merkedrakterne" levert av etter hvert kjente utstyrsleverandører som Puma, Adidas, Hummel og Umbro. Samtidig ble det tillatt med reklame på drakta.

Hummel og DnC. Du husker vel den tiden? Bildet til venstre fra 1981 og de to øvrige fra 1985.

Første sesong med drakter fra Hummel og DnC på brystet var i 1981. Draktene var i praksis identiske til og med rekordsesongen 1985. Klubbmerket var nå trykket på brystet og sypåmerkene som hadde overlevd fra femtitallet var historie. Nå kom også overtrekksdresser med stil og profil. Fra trenere i dress og slips og ingen innbyttere via en helrød variant til den stilige grå treningsdressen Joar Hoff har på seg på bildet under var så sin sak. Men nå kom Hummel treningsdresser med "Strømmen IF" trykket på ryggen og klubbmerket på brystet. Hadde du ikke en sånn våget du ikke å møte opp til kamp og knapt nok til trening.

Fra venstre: Guttorm Martinsen 1938, Bjørn Nordby 1971, Joar Hoff 1980 og Erik Karlsen/Bjørn Haug 1985

Så kom vår første sesong i eliten på 25 år. Det skulle feires med nytt draktdesign og Strømmen IF stiller til start med noe som trolig er historiens styggeste fotballdrakter. Selve drakta hadde fortsatt grått som grunnfarge men de røde armene var byttet ut med røde striper på tvers. Shortsene som hadde vært rød siden 1945 var nå plutselig blitt grå. Og så prikken over i-en, draktene hadde skulderputer...

Herregud, er det mulig. Heldigvis klarte vi ikke å oppdrive fargebilder av makkverket.

Tretti år med drakttadisjoner ble kastet på skraphaugen i forkant av 1986 sesongen.

Naturlig nok ble det med det ene året, skulderputer var tydeligvis ikke fremtidens draktdesign. Tilbake på nest øverste nivå ble det også ny draktleverandør. Draktene var nå levert av det fasjonable franske draktdesignerhuset Le Coch Sportif. Egentlig var dem produsert på Island av den ikke fullt så kjente leverandøren Henson, men det første året var det i hvert fall Le Coch merke på dem. Shortsene var atter en gang helrøde men de helrøde armene som hadde fulgt oss siden midten av femtitallet var nå byttet ut med rød besetning øverst på brystet. Men det var så absolutt pene drakter, i hvert fall helt til vi rykket opp igjen året etter. Kloge hoder fant da ut at grunnfargen i drakta ikke lengre skulle være grå og for første gang i historien stilte Strømmen IF i helrødt. Men det var det heldigvis ikke alle som aksepterte og etter massivt press var det tilbake til grå drakter med rød besetning på høstsesongen.

Opprykksdrakt 1987.

Rød gulldrakt i Gothia Cup 1988.

Helrødt i toppdivisjonen.

Tenk om klubben hadde klart å bruke en helt normal klubbdrakt de to sesongene i eliteserien på åttitallet. Hadde vi holdt oss der da? Kanskje en idiotisk problemstilling, men alle vet vel hva overtro kan bety i fotball?

Draktene fra Le Coch, nå med Henson på drakta og Le Coch på shorts og strømper, var med oss ut 1993 sesongen. Lokale sportsforretninger var ikke lengre konkurransedyktige som leverandører til idrettslagene. Litt vemodig, jeg er sikkert ikke den eneste som fortsatt husker den første Strømmen treningsdressen jeg kjøpte på Strømmen Sport og den siste Le Coch shortsen som ble handlet hos Rune Sport. Nå var det Klubbhuset i Lillestrøm som gjaldt. Og med det bort fra Henson og over til de kjente merkene. Først et par år med Patrick før det var over til fem-seks år med Umbro met Puma et år innimellom. Stort sett pene drakter hele tiden og både fargene og den tradisjonelle oppbyggingen ble holdt ved like. Riktig nok med et par unntak, bl.a en drakt hvor rødfargen omtrent var helt fjernet og gråfargen så mer ut som blått samt et stunt med grå strømper. A-laget og ungdomsavdelingen hadde gjennom alle år hatt like drakter og denne policyen forsvant også i tiåret fra 1995 til 2005. I rettferdighetens navn skal det vel sies at de få ildsjelene som drev Strømmen IF gjennom disse vanskelige årene hadde andre og større utfordringer enn draktdesign og hvilken draktmodell småguttelagene hadde.

En ok drakt og en grusom drakt fra Umbro.

Grå strømper? Hva skjer?

DnC forsvant som draktsponsor i 1989. Etter det har en rekke logoer prydet den flotte drakta. Vi nevner i fleng 3B, Næringslivsorganisasjonen på Strømmen (Strømmen er stedet), Strømmen Storsenter, Hyundai, Avery, Pinnås og DnB NOR. Noen av logoene gikk i ett med drakta og det ble en fin helhetlig løsning ut av det, mens andre hadde firmalogoen sin på et stort hvitt tøystykke som igjen var sydd på drakta. 3B skrevet på et hvitt tøystykke som dekket hele forsiden av drakta var ikke akkurat pent.

Før 2005 sesongen var klubben såpass velorganisert igjen at tiden atter en gang var inne til å sette fokus på drakter og draktdesign. Hva var da mer naturlig enn å tenke tilbake på den første ordentlige merkedrakta klubben hadde tatt i bruk. Det ble børstet støv av Hummel drakta fra årene 1981 – 1985 og danskene fikk beskjed om at Strømmen IF ville ha tilbake den gode drakta si. Ikke bare til A-laget men til alle lagene i klubben. Tilbake til gode gamle dager med andre ord.

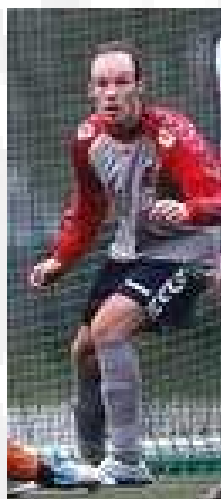
Tilbake til Hummel – tilbake til norsk toppfotball.

Og slik ble det. De tre siste sesongene har klubbens lag igjen vært å se i en drakt som er kjent, kjær og fryktet over det ganske land. DnC var det ikke mulig å få tilbake men da er Strømmen Sparebank tvers over gata en grei erstatning som hovedsponsor.

Reservedrakter og etter hvert tredjedrakter er et kjent begrep blant fotballfolket. Når man spiller i grått som hovedfarge og det før i tiden holdt at dommeren så sånn omtrent forskjell på lagene har ikke reservedrakt vært et mye brukt begrep på Strømmen. Første gang jeg så Strømmen bruke reservedrakter, når var det? Tja, det kan jeg ikke erindre. Men reservefargen har uansett alltid vært blå. Med skulderputedraktene og etter det Le Coch/Henson draktene var drakta alltid grå uavhengig av om Strømmen måtte skifte drakter eller ikke. Forskjellen var at de røde feltene var erstattet med blå felter og at shortsene og strømpene var blå. De senere år har kravene om drakter som skiller seg fra hverandre blitt en del strengere og Strømmen har i dag et helblått reservesett. Blå – eller mørkeblå om du vil – drakt, blå shorts og blå strømpene. I kamper hvor motstanderen har rød shorts og røde strømpene hender det at man blander draktsettene, dersom det er mulig stiller man selvfølgelig i så mye rødt og grått som mulig. Bildet i midten under er fra opprykkskampen borte mot Ullern i 2006. Så var det problematikk knyttet til draktleveringer og treige leverandører. Grå drakter med rød besetning er sjelden eller aldri standard produkter hos verken Hummel, Umbro, Puma, Le Coch eller noen andre for den saks skyld. Heldigvis på en måte, Strømmen er og blir unike. Uheldigvis på en annen måte, det er ikke alltid draktene er ferdige når dem skulle ha vært det. Under til høyre ser du drakta Strømmen stilte med i de første seriekampene i 2007. Ikke rart du bomma på straffa med den drakta Sigurd.

Dagens reservedrakt.

Draktmiks.

Leverandørmiss.

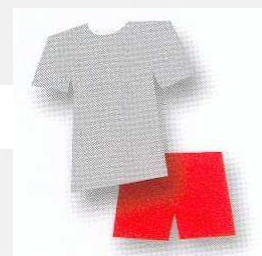
Strømlinger er stolte av fargene og av drakta. Rødt og grått, alle vet hvem du er da. Med to sørgelige unntak (1986 og 1988) har drakta knapt nok forandret seg i det hele tatt. Ei heller fargene selv om det naturlig nok har vært noen nyanseforskjeller i gråfargen. Se på de to bildene under og du tar poenget. Odd Wangen mot Odd Ballklubb på Strømmen Stadion 15. september 1957 til høyre og til venstre Peter Reed nesten nøyaktig femti år senere (6. oktober 2007) mot Eidsvold Turnforening på Myhrer Stadion. Helrød shorts. Grå drakt med røde armer og krage. Klubbmerket på venstre side av drakta. Vi bryr oss om historien vår og fargene og drakta er sammen med klubbmerket selve symbolet på dette.

Peter Reed 2007.

Odd Wangen 1957.

Kan det bli penere?

Merket med de tre stripene inntar Strømmen Stadion.

Etter at man har kledd opp hele klubben i nydelige Hummel produkter fra topp til tå er det plutselig Adidas som gjelder i 2008... Vel, det er sikkert en grunn, antar at Hummel ikke klarte å levere som de skulle. Så da er det for første gang klart for merket til den tyske nasjonalsosialisten Adolf Dasler på Strømmen Stadion. Klarer de å levere da mon tro? Ikke rødt og grått i hvert fall, for den fargekombinasjonen har nemlig ikke Adidas i sitt sortiment.

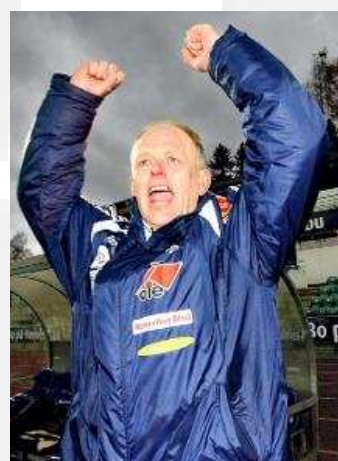
Da må man være kreative. På starten ble bare hummel stripene på draktene sprettet av med saks. Men Adidas har ikke noe i våre farger uansett. En overtrekksdress i grått og svart har de dog. Ikke nok med det, sannelig klarer de ikke å levere noe i rødt også. Treningstøyet som bl.a gensen er du ser trioer Nygren, Myhre og Berntsen avbildet i under er da ok. Synes Berntsen ser slankere ut i Adidas også. Overtrekksdressen må nok øyet bruke litt mer enn et år på å venne seg til. Gråfargen er litt vel lys..? Svarte striper..? Bildet under er det peneste vi fant.

THE REV. ADOLPH DASLER

Hva så med drakter? Skal vi designe våre egne kanskje? Ja, det gjorde vi og resultatet ble da meget bra. En lekker detalj du ikke ser på bildet under er at Strømmen IF er brodert inn på ryggen av drakta. Stilig faktisk. Reservefargen derimot klarer utstyrsleverandøren å skaffe oss. En del tøy som f.eks coachjakke i blått er vel til å leve med, det la i hvert fall ingen demper på Per Nygrens jubel på Nadderud høsten 2008.

Høres vi skeptiske ut? Tja, litt kanskje. Men om et par år går det nok greit. Og da har vel Strømmen Idrettsforening skiftet til Kappa eller noe slikt...